

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 lutego 2018 r.,
skargi Fabryki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przy udziale Gminy B. - spadkobierczyni C. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty
wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w W.
dnia 24 października 2012 r., sygn. akt I Nc (...),
w sprawie z powództwa R. G.
przeciwko G. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., Fabryce (...) Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w W., R. W. i C. W.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Wniesiona przez Spółkę z o.o. w W. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty, wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w W. w dniu 24 października 2012 r., pozbawiona jest niektórych spośród ustawowo wskazanych elementów tej skargi, a wymienionych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia jej szkody spowodowanej wydaniem orzeczenia, którego skarga dotyczy. Za spełnienie tego wymogu nie można uznać stwierdzenia, że wyrządzenie szkody potwierdzają zawiadomienia o

wszczęciu egzekucji i zajęciu rachunku bankowego oraz plany podziału sum uzyskanych z egzekucji.

Wymóg uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody przewidziany w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być rozumiany jako wskazanie jej rodzaju i rozmiaru oraz czasu powstania, a także przedstawienia dowodów uwiarygodniających oświadczenie, że szkoda już została wyrządzona. Same twierdzenia o zaistnieniu szkody, które mają potwierdzać wyżej wymienione dokumenty zawiadamiające jedynie o dokonaniu określonych czynności prawnych, nie są wystarczające do uznania spełnienia wymagania określonego w tym przepisie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05; z dnia 26 stycznia 2006 r., V CNP 98/05; z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 141; z dnia 9 lutego 2006 r., IV CNP 42/05; z dnia 15 lutego 2006 r., IV CNP 7/05).

Ponadto nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., ponieważ skarżący ograniczył się tylko do stwierdzenia, że wzruszenie orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe z powodu doręczenia nakazu zapłaty osobie reprezentującej Spółkę, która nie była zainteresowaną jego uprawomocnieniem się.

Takie sformułowanie nie jest równoznaczne ze spełnieniem wymogu przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006 r., nr 1, poz. 17). Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest obiektywnie możliwe (por. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006 r., nr 6, poz. 112; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140), niezależnie od ocen i woli zaskarżenia osoby reprezentującej stronę.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

